

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

ikke bliver ringere —, hvis man altsaa regner med den samme Høst, vil Underskuddet for Sommerhalvaaret blive ca. 7—8 Mill. Kr. Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale Lovforslaget, der efter min Mening giver en forsvarlig Pris til Producenterne, en Pris, der opfordrer til den størst mulige Produktion og alligevel opretholder en overkommelig Pris for Forbrugerne.

Det næste Lovforslag, jeg har den Ære at fremsætte for det høje Folketing, er *Forslag til Lov om Laan til Anskaffelse af Saasæd i Foraaret 1942*. I tre Aar har der nu været Tørke i visse Dele af Jylland, og for enkelte Egenes Vedkommende er det saaledes, at de hvert Aar er blevet ramt, og derfor er Vilkaarene selvfølgelig blevet haardere for de Landmænd, der har været saa uheldigt stillede. Mange har været i den Situation, at de ikke har avlet egen Saasæd, men har været henvist til at købe ude i Markedet. Gennem Kornloven stilles der i betydeligt Omfang Saasæd til Raadighed for det mindre Landbrug. Mange af dem, der har været ramt haardt gennem Tørken, har ikke Raad til at betale Saasæden konstant, og for de tørkeramte, som ikke hører til det mindre Landbrug, og som maa købe Saasæd, er det naturligvis endnu værre, at de er henvist til at købe i det frie Marked, hvor Priserne ligger betydeligt over det, der betales for det afleveringspligtige Korn, som faas gennem Statslagrene.

Der er derfor sket Henvendelse til Ministeriet, om det ikke var muligt at faa gennemført en Lov om Laan fra Staten til Anskaffelse af Saasæd i Foraaret 1942 i Lighed med Love, der har været gældende for Aarene 1940 og 1941. Dette Lovforslag er i nøje Overensstemmelse med de to tidligere Love paa to Punkter nær. Det første findes i Lovforslagets § 1, Stk. 3, hvor Renten er fastsat til 4½ pCt., medens den tidligere var 4 pCt. I denne Forbindelse skal jeg nævne, at der i Bemærkningerne findes en Trykfejl, idet der staar, at Renten er nedsat til „4 pCt.“, der skulde altsaa staa fastsat til 4½ pCt. Den anden Ændring, der er indført, findes i § 2, Stk. 1 c, som siger, at de, der ikke har betalt deres Saasædslaen for 1940 og 1941, ikke kan faa Saasædslaen efter denne Lov.

Af Bemærkningerne til Lovforslaget vil det ses, at de to tidligere Love har haft en ikke ringe Betydning, og at de alligevel ikke har medført stort Tab for Statskassen. Man vil se, at der i Henhold til Loven af 1940 udlaantes i alt 1 458 000 Kr., hvoraf der til Dato er tilbagebetalt 1 434 000 Kr.,

altsaa hele Beløbet paa nær 24 000 Kr. Ifølge Loven af 1941 blev der ydet Laan til ca. 1 316 000 Kr. — altsaa omtrent det samme som Aaret i Forvejen —, og heraf er der allerede til Dato indgaaet lidt over 1 Mill. Kr., saa man kan sige, at der er Udsigt til, at vi faar langt det væsentligste af Udlaanene, og det synes jeg er prisværdigt. Det viser, at Landmændene ude omkring gør sig de største Bestræbelser for at tilbagebetale det, de har laant af Staten til det gode Formaal. Vi er jo alle interesserede i, at der ikke kommer til at henligge Arealer ubesaede, og at Arealerne besaas med de Afgrøder, som kan give størst Udbytte. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale ogsaa dette Lovforslag til en hurtig og velvillig Behandling her i Folketinget.

Anden Næstformand (Westermann):

Uden for Dagsordenen giver jeg dernæst Ordet til den højtærede Arbejds- og Socialminister, for at han kan fremsætte de 4 anmeldte Lovforslag.

Arbejds- og Socialministeren (Kjærbo):

Jeg har herved den Ære for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Forlængelse af Gyldigheden af midlertidig Lov Nr. 281 af 30. Maj 1940 om Ændring i Lov Nr. 183 af 20. Maj 1933 om Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde med senere Ændringer*. Loven af 30. Maj 1940 gjaldt indtil 31. Marts 1941, men ved Lov af 18. Marts 1941 blev den forlænget til 31. Marts 1942. Loven undtager de Ulykkestilfælde, der opstaar ved Krigsbegivenheder, fra Forsikringen efter Ulykkesforsikringsloven, bortset fra Forsikring efter Lovens Kapitel 7, for saa vidt angaar Ulykkestilfælde ved Sejlads. Paa den anden Side bemyndiger Loven Ministeren til efter Indstilling fra Direktoratet for Ulykkesforsikringen at fastsætte, at der alligevel skal ydes Erstatning efter Ulykkesforsikringsloven, naar en Krigsulykke rammer Virksomheder eller Arter af Virksomheder, til hvilke der er knyttet en særlig forud erkendelig Risiko for Krigsulykker.

Herom har Ministeriet udfærdiget en Bekendtgørelse af 29. Juni 1940. Denne gaar ud paa, at Ulykkesforsikringsloven skal gælde med Hensyn til Erstatning for Følgerne af Krigsulykker, som rammer Civilbeskyttelsesmandskabet og Husvagter i Civilbeskyttelsestjenesten, Arbejdere, der udsendes til kortvarigt Arbejde i Udlandet, samt Arbejdere, der er beskæftiget ved militære Etablissementer og Anlæg.

Under de Forhold, der raader for Tiden,